

тако славно Отъ Вгѹпта! Прости мѸ грѣхъ
той великій! Споманіся за вѣрныя Слѹги
Твоѹ Абраама, Ісаака и Іакова. Обѣщаль си
имъ, Чѹда катѹ звѣзды на небѣ да умножашъ,
и зѣмлю, Тобою имъ ОбѣщаннѸ, да дадѣшъ,
за да владѣатъ надъ нею на всегда! — Мо-
литва таѹ Родолюбиваго Моусѣа выде БѹгѸ
пріятна.

Моусѣй слѣзе Отъ планины, носѹщи въ
рукахъ двѣ камены плѹчи Закона. Когда при-
блѣжи къ СтанѸ, соглѣда телѣ и Ѳколо него
игрѸ, распалися гнѣвомъ, и удари плѹчы въ
стѣнѸ планины тако силно, щѹ сѹ почѸпиха на
части. Взѣ теле, строши го на дрѣвно, хвѣрле
прахъ телѹте того въ водѸ, и заповѣда Ісраил-
таномъ да пїятъ. Аарѹнъ рече: Какво ти ѣ
Нарѹдъ сгрѣшилъ, и си мѸ помѹгналъ къ то-
ликомѸ грѣхѸ? — Всѹ, кой сѹ сѹ телѹти клѹ-
нали, заповѣда сѹвлею да ги Ѳбезглаватъ.
Много хїлады Отъ нихъ погинаха. НародѸ
пакъ рече: страшенъ грѣхъ сте направиле; но
пакъ Ѳтївамъ на планинѸ, да видимъ, ще ли
можѹ да умолїмъ Бѹга, да ви прости. — Воз-
лѣзе, и тако БѹгѸ сѹ помѹли: Бѹже! НародѸ ѣ
страшно сгрѣшилъ; но прости мѸ престѸплѣнїе
това! Или ако не щешъ да мѸ прѹстишъ, а Ты
извѣрши ма Отъ книги Живыя! Бѹгъ мѸ Ѳт-